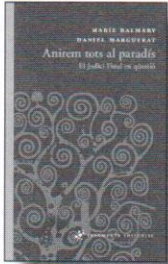

**LLEGIR,
MIRAR,
ESCOLTAR**

Anirem tots al paradís. El Judici Final en qüestió, de Marie Balmay i Daniel Marguerat

Fragmenta, Barcelona 2013,

192 pàg., 17,00 €

Un llibre a dues veus que dialoguen sobre un tema aparentment poc de moda, encara que els autors mostren com

a vegades els temes, sense aparèixer en superfície, continuen vius d'una altra manera. Balmay i Marguerat s'alternen (un capítol cadascun) per desgranar reflexions, i ho fan en registres diferents –ella psicoanalista, ell teòleg–, cosa que afegeix interès a la lectura, en vuit densos capítols, els títols dels quals són: Estrèpit, Foc, Misteri del proïsme, Judici inicial, Naixement del subjecte, Recerca del dia, Eternitat i Glòria, seguits d'una conclusió en forma de diversos *postscriptums*. El lector seguirà el fil del debat entre els dos autors, que se citen, responen, aclareixen i puntualitzen les seves posicions.

El títol al·ludeix a una cançó de Michel Polnareff, escrita potser simplement per *épater*, però de la qual els autors en treuen bon profit, com també d'altres autors contemporanis, com Georges Brassens, Boris Vian o Jean Ferrat cantant Aragon, a més de les moltes citacions bíbliques i d'altres autors, de les quals l'obra és rica. La culpabilitat, la responsabilitat, la por, la vergonya i la glòria, junt amb l'escenografia del Judici Final, de l'infern i del paradís, desfilen i són analitzades en aquestes pàgines plenes de retombs inesperats i d'agradables sorpreses. Una nova lectura dels textos bíblics que es refereixen a «les darreries» resulta molt il·luminadora, en especial la relectura de diverses paràboles tan conegudes com, a vegades, viciades en la seva interpretació que s'allunya de la literalitat dels textos originals, influïda per condicionants històrics i prejudicis.

Ultra la temàtica, inusual certament en els nostres temps, el plantejament innovador i el diàleg sincer, trobareu en aquesta obra l'habitual cura exquisida de la presentació, a què ens té ja acostumats l'editorial Fragmenta.

En resum, un llibre que convé llegir, per fruir-ne, a poc a poc, i reprenent la lectura si cal, ja que es tracta d'un text que «obre portes» de comprensió i, per tant, mereix una bona digestió. –**Andreu Trilla**

La trobada. Retrobar-se en la pregària, de Gianfranco Ravasi

Claret, Barcelona 2013, 136 pàg., 11,40 €

La pregària és un art que consisteix tant en l'adoració com en la proclamació (recitació que vol esdevenir un testimoniatge de fe). I resulta innegable que, si algun llibre hi ha a la Bíblia que sigui alhora un recull de pregàries i un exemple a l'abast dels creients, aquest és el llibre dels Salms. El cardenal Ravasi ofereix en aquesta obra un itinerari que, partint dels Salms, ens vol il·luminar sobre el rostre de Déu i el rostre humà: la bondat acollidora de Déu i la vulnerabilitat humana es donen la mà a través de la saviesa suggeridora de Ravasi que sap conduir-nos adequadament vers la confluència de la teologia i l'antropologia. –**Francesc-Xavier Marín**

Introducció al Nou Testament. Quan la Paraula es fa Escriptura, de Rodolf Puigdollers

Claret, Barcelona 2013, 295 pàg., 15,19 €

Podria semblar estrany, però aquesta és la primera introducció al Nou Testament editada en català. Aquest fet, potser anecdòtic, il·lustra la dificultat de la tasca de resumir en un llibre la riquesa d'una obra complexa com el Nou Testament: 27 llibrets escrits en moments cronològicament diferents, per autors diversos. Puigdollers aconsegueix una fita pedagògica innegable amb un text entenedor que recull les postures majoritàries, però que no exclou suggerir possibles lectures alternatives. L'obra es presenta com una iniciació que ha d'estimular el lector a seguir aprofundint en l'estudi del Nou Testament; no només ajuda a entendre'l, sinó també a meditar sobre ell i prendre'l com a referent per a la pregària. –**F.-X. Marín**

Orar con Pierre Teilhard de Chardin, d'André Dupleix

Sal Terrae, Santander 2013, 157 pàg., 12,50 €

Teilhard va ser un practicant habitual dels exercicis espirituals de sant Ignasi. Això no hauria de sorprendre tractant-se d'un jesuïta; però aquí l'interessant és fer esment d'una personalitat profundament marcada per l'espiritualitat. Certament, Teilhard ho aconsegueix a través d'una via singular on es troben la teologia i la paleontologia com un reflex del creient que ofereix a Déu els resultats de les seves recerques. Així el món esdevé transparència de Déu, l'esdevenir del temps és la paràbola de la història compartida entre Déu i la humanitat, i la recerca científica el símbol del creient que anhela unir-se a Déu. –**F. X. Marín**